

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoP/56/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714214626
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6714214626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a Mgr. Dušana Ďuriana, vo veci starostlivosti o maloleté deti V., Q., nar. XX. XX. XXXX a Q., nar. XX. XX. XXXX, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, pracovisko P., bytom u matky, deti rodičov matky Q.. Q. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., A. Z. 9, XXX XX, zastúpenej JUDr. Ivanou Gajdošíkovou, advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom vo Zvolene, J. Kozáčka č. 146/13, 960 01 a otca Q. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., P. XXXX/XX, XXX XX, zastúpeného JUDr. Janou Sivokovou, advokátkou, so sídlom v Hriňovej, Partizánska cesta 1465, 962 05, v konaní o návrhu otca na zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č.k. 7P 37/2014-226 z 25. 05. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd zamietol návrh otca, ktorým sa domáhal zníženia výživného voči maloletým deťom zo sumy 150 € na 40 € na každé dieťa zvlášť.

Z jeho dôvodov vyplýva, že v čase posledného rozhodnutia (rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 17P 73/2012-57 zo dňa 22. 01. 2013) otec poberal invalidný dôchodok vo výške 520,80 € a v zamestnaní zarábala priemerne 1 340 € netto mesačne; iné vyživovacie povinnosti nemal; v súčasnosti došlo k prehodnoteniu jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, a to z pôvodných 75 % na 70 %, v súvislosti s čím došlo k zníženiu jeho invalidného dôchodku na sumu 378,90 €; u spoločnosti W., s.r.o. dosiahol príjem 1 219,22 € mesačne netto, u spoločnosti O., s.r.o. 1 381,33 €; v obidvoch prípadoch však došlo k ukončeniu pracovného pomeru dohodou; v spoločnosti W. naďalej pracuje týždenne 10 hodín s príjmom cca 313 € netto mesačne. Napriek tomu, že otec tvrdil, že sa mu znížil príjem, čím mu klesla životná úroveň, kúpil si osobné motorové vozidlo za 6 000 € a platí si polročnú kartu do fitnesscentra vo výške 150 €.

Matka pracovala ako živnostníčka s príjmom okolo 500 - 600 €, v roku 2013 vykázala čistý zisk z podnikateľskej činnosti vo výške 2 025,60 €, v súčasnosti jej pribudla vyživovacia povinnosť voči maloletému Q. W., nar. XX.XX.XXXX zo vzťahu s priateľom, v ktorom žije v spoločnej domácnosti, je na materskej dovolenke a aj keď si privyrába, jej zárobkové možnosti sú obmedzené.

Za dobu štyroch rokov od poslednej úpravy výživného došlo ku zvýšeniu výdavkov na strane maloletých detí: Q. začal navštevovať základnú školu, Q. materskú školu; nastala zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zvýšenie výživného. Keďže otec nemá v starostlivosti maloleté deti, nič mu nebráni hľadať si zamestnanie s príjmom, postačujúcim pre platenie pôvodne určeného výživného na maloleté deti; jeho príjem u predchádzajúcich zamestnávateľov v rozsahu od 1 219 € do 1 381 € spolu s invalidným dôchodkom na to v dostatočnej miere postačoval. Životná úroveň otca sa neznížila natoľko, že by

bolo odôvodnené zníženie výživného s prihliadnutím na zvýšené potreby maloletých detí (od poslednej úpravy výživného). Preto okresný súd návrh otca zamietol.

O trovách konania rozhodol súd tak, že v zmysle § 146 ods. 1 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte „O. s. p.“) žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu podal včas odvolanie otec maloletých detí, pretože okresný súd rozhodol v predmetnej veci nesprávne z dôvodu nesprávne vyhodnotených vykonaných dôkazov, na základe čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ale najmä nedostatočne zistil skutkový stav veci, a preto vec nesprávne právne posúdil. Prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal najmä z vyjadrení a tvrdení matky maloletých detí, ktoré si osvojil ako pravdivé aj napriek tomu, že neboli preukázané príslušnými dôkazmi a že ich otec namietal. Nesprávne je skutkové zistenie súdu, že otec si kúpil osobné motorové vozidlo za 6 000 € napriek zníženému príjmu; osobné motorové vozidlo kúpil v čase zamestnanosti, kedy dosahoval pôvodný príjem (v mesiaci apríl - máj 2014) a nemal vedomosť o tom, že u neho dôjde k rapidnému poklesu príjmu; naopak, z dôvodu poklesu príjmu a z dôvodu, že dlhodobo nebol schopný uhrádzať všetky svoje mesačné výdavky, predmetné osobné motorové vozidlo v marci 2015 predal, aby získal finančné prostriedky na pokrytie svojich opodstatnených výdavkov, najmä však na úhradu výživného. Taktiež súd nesprávne posúdil skutočnosť, že si otec platí polročne 150 € kartu do fitnesscentra; ide o celoročnú kartu za 150 €, pričom náklady potom predstavujú 12,50 € mesačne, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za nadštandardné výdavky a navyše, ako už v konaní pred okresným súdom poukázal, cvičenie vzhľadom na jeho zdravotný postih je pre neho nevyhnutné ako rehabilitácia.

Tiež súd nesprávne vyhodnotil otázku ukončenia pracovného pomeru dohodou, čo otec podrobne vysvetlil vo svojom vyjadrení zo dňa 14. 01. 2015 a predložil aj príslušné dôkazy: pracovný pomer v spoločnosti O. s.r.o. ukončil dohodou ku dňu 30. 06. 2014 a to z dôvodu pretrvávajúcich zdravotných problémov, ako aj z dôvodu, že dostal ponuku pracovať v spoločnosti U. W., s.r.o. Y. W., ktorú prijal, pretože mu boli ponúknuté lepšie mzdové podmienky a vykonávaná práca bola pre neho fyzicky menej náročná. V tejto spoločnosti pracoval od 01. 07. 2014 ako obchodný zástupca s miestom výkonu práce Vígľaš - Pstruša, pričom jeho mesačný príjem bol dojednaný vo výške 1 600 € mesačne brutto; tento zamestnávateľ však bez uvedenia dôvodu ukončil s ním pracovný pomer v skúšobnej dobe, a to ku dňu 30. 09. 2014. Následne od 03. 11. 2014 sa zamestnal v spoločnosti W., s.r.o. K. Zámky; tento pracovný pomer ukončil zamestnávateľ výpoveďou z organizačných dôvodov podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce ku dňu 31. 03. 2015; v tejto spoločnosti pracuje v súčasnosti na základe dohody o pracovnej činnosti na 10 hodín týždenne a je evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie. Okresný súd vôbec nebral do úvahy jeho skutočný príjem u tohto zamestnávateľa, t.j. 380 € brutto.

Okresný súd tiež dospel k nesprávnemu záveru, keď konštatoval, že u otca maloletých nedošlo k zníženiu životnej úrovne; v priebehu konania bolo preukázané u otca zníženie mesačného príjmu o viac ako 1 100 €, ktoré nie je len dočasné, ale trvá už skoro rok. Samotná skutočnosť, že jeho príjem je nižší o tak značnú sumu, znamená, že sa zákonite musela znížiť jeho životná úroveň. Mesačné výdavky zatiaľ dokázal pokryť z finančných prostriedkov, získaných z predaja auta, ako aj z príležitostných pôžičiek. Súd tiež vôbec nebral do úvahy zdravotné dôvody na strane otca, ktoré pretrvávajú a sú opodstatnené; má 70% - tný pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, čo je bezpochyby závažnou okolnosťou, ktorá mu bráni jednak nájsť si zamestnanie, aké vykonával predtým a jednak ho aj naďalej vykonávať. Ak napriek tomu si stále hľadá lepšie platenú, pre neho vhodnú prácu, pričom viackrát deklaroval, že ak sa jeho príjem v budúcnosti zvýši, je ochotný uhrádzať aj vyššie výživné.

Prvostupňový súd sa nedostatočne venoval otázke nevyhnutných výdavkov, spojených s výchovou a výživou maloletých detí; matkou uvádzané výdavky sú nereálne a sú nadhodnotené a po spočítaní nedosahujú takú výšku, aby nebolo možné výživné znížiť. Súd vychádzal len z objektívneho posúdenia, že od poslednej úpravy sa náklady zvýšili z dôvodu, že začal syn Q. navštevovať základnú školu.

Žiadal, aby odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolaniu vyhovel, zrušil ho a vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému súdu, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu otca na zníženie výživného vyhovie.

Kolíznym opatrovníkom sa k odvolaniu otca nevyjadřil.

Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť, pretože skutočnosti uvádzané v odvolaní nie sú pravdivé a so znížením výživného nesúhlasila. Otec maloletých detí v súčasnosti pracuje na základe dohody o pracovnej činnosti u zamestnávateľa, kde bol zamestnaný aj

na riadny pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy; príjem z tohto pracovného pomeru na dohodu spolu s invalidným dôchodkom je dostatočným príjmom na plnenie vyživovacej povinnosti voči maloletým synom v pôvodne stanovenej výške. Napriek tomu, že pracuje na dohodu o pracovnej činnosti, vykonáva pre svojho zamestnávateľa prácu vo väčšom rozsahu. Otec maloletých detí aj počas manželstva s matkou maloletých detí bol nepretržite zamestnaný a to aj krátko po utrpení úrazu, ktorý je dôvodom zhoršenia jeho zdravotného stavu; otec končí pracovný pomer vždy krátko pred uskutočnením súdneho konania (č.k. 17P 73/2012, 7P 37/2014), preto jeho konanie treba považovať za účelové a zníženie jeho príjmu pokladať len za prechodný stav; ak mu zdravotný stav umožňuje posilňovať, zúčastňovať sa súťaží v kulturistike, určite mu umožňuje získať také zamestnanie, aby spolu s výškou vyplácaného dôchodku a úsporami (z vyplatenej úrazovej renty a pod.) bol schopný hradiť výživné pre maloleté deti. Otec maloletých detí za posledné 3 mesiace absolvoval dve zahraničné dovolenky, napriek tvrdeniu, že platenie výživného vo výške 150 € na dieťa nie je v jeho možnostiach.

Poprela skutočnosť, že by súd žiadnym spôsobom neskúmal výšku opodstatnených potrieb maloletých detí; ona dňa 02. 02. 2015 vo vyjadrení na návrh otca uviedla aj zdokladovala oprávnené výdavky, spojené s výchovou synov, ako aj výšku svojich príjmov. Od posledného rozhodnutia o výške výživného sa životné náklady zvýšili aj na strane maloletých detí, starší syn začal navštevovať základnú školu, so školskou dochádzkou sú zvýšené výdavky a otcom navrhované výživné vo výške 40 € na každé dieťa by nepostačovalo na úhradu oprávnených výdavkov detí. Maloleté deti majú právo podieľať sa na životnej úrovni oboch rodičov; životná úroveň otca je vyššia, ako ním deklarovaná. Matku len nákup školských potrieb pre staršieho syna do školy pred začiatkom školského roka v septembri 2015 vyšiel na 150 € a ďalšie výdavky predpokladá po začatí školského roka na základe pokynov školy. Otec okrem platenia výživného nemá žiadnu predstavu o tom, čo synovia reálne potrebujú a žiadne naturálne plnenie im neposkytuje.

Podľa názoru matky súd vykonal všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre objektívne rozhodnutie vo veci samej. Okrem toho, že vykonané dôkazy nepreukazujú, že by otec bol dlhodobo neschopný hradiť súdom určené výživné, resp. že by sa jeho životná úroveň od posledného rozhodovania o výške výživného znížila natoľko, aby to odôvodňovalo zníženie výživného, došlo ku zmene pomerov na strane matky v tom, že je v súčasnosti na materskej dovolenke, pribudla jej ďalšia vyživovacia povinnosť a od septembra 2015 aj mladší syn začal navštevovať predškolskú prípravu v materskej škole. Vzhľadom na uvedené matka mala za to, že súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil a zväžil, že je v záujme maloletých detí, aby výška výživného ostala nezmenená.

Na vyjadrenie matky ešte reagoval otec; zdôraznil, že jeho príjem predstavuje 527,67 €, z čoho je nereálne platiť výživné vo výške 300 €. Svoju životnú úroveň nepovažuje za nadštandardnú. Matka, hoci na materskej dovolenke, dosahuje príjem 200 € rodičovského príspevku, prídavky na tri deti 76 €, a ešte aj výživné na dve deti 300 €, čo je spolu 576 € plus daňový bonus na tri deti; okrem toho ako fyzioterapeut si privyrába (za hodinu cvičenia jej klient zaplatí 20 €). Poukázal na to, že práve matka svojim mimomanželským vzťahom s mužom, s ktorým v súčasnosti žije, spôsobila rozpad manželstva a je nemorálne, aby táto skutočnosť bola na ťarchu otca. Opakovane poukázal na to, že zníženie výživného by bolo len dočasným riešením.

Krajský súd po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1,2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 78 zákona č. 36/2005 Z. z. Zákona o rodine (ďalej len „ZR“), dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Platná právna úprava neumožňuje meniť právoplatné súdne rozhodnutia. V prípade vyživovacej povinnosti vzhľadom na to, že sa ustanovuje povinnosť plniť peňažné sumy aj do budúceho obdobia, kedy môže dôjsť ku zmene pomerov, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo, Zákon o rodine aj Občiansky súdny poriadok umožňujú zmeniť právoplatný rozsudok na základe relevantnej zmeny pomerov, rozhodujúcich pre určenie výživného. V konaní, v ktorom sa navrhuje zmena pôvodného rozhodnutia o výživnom, si súd všíma rovnaké okolnosti, ako v konaní o určení výživného. Porovnáva ich stav ku dňu rozhodnutia o výživnom a ku dňu žiadanej zmeny rozhodnutia. V konaní o určení alebo zmene vyživovacej povinnosti rodiča musí súd skúmať podľa § 75 ods. 1 ZR schopnosti, možnosti, a majetkové pomery povinnej osoby, pod ktorými sa rozumie vek, zdravotný stav, vzdelanie, aktuálne rodinné pomery, objektívna možnosť dosahovať čo najvyšší príjem vlastným pričinením aj

dôvody, pre ktoré povinný rodič nedosahuje príjem, postačujúci nielen na uhrádzanie nákladov vlastných potrieb, ale i potrieb maloletého dieťaťa. Zákon o rodine to vyjadruje v § 75 ods. 1 veta druhá: „ na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie“.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 7P 37/2014, ako aj z pripojeného spisu sp. zn. 17P 73/2012 vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11P 54/2011 zo dňa 18. 11. 2011, právoplatného 25. 11. 2012, bolo manželstvo rodičov rozvedené, maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti matky, otec bol zaviazaný prispievať výživným po 80 € na každé dieťa zvlášť; súd upravil otcovi aj styk s maloletými deťmi. Na návrh matky z 12. 11. 2012 okresný súd rozsudkom č. k. 17P 73/2012-57 z 22. 01. 2013, právoplatným 15. 02. 2013, zvýšil výživné na maloleté deti zo sumy 80 € na 150 € na každé dieťa zvlášť, počnúc dňom 01. 11. 2012, vyčíslil zameškané výživné vo výške 420 €, ktoré otcovi povolil splatiť po 50 € spolu s bežným výživným, čím došlo ku zmene rozsudku o rozvode v časti výroku o určení výživného na maloleté deti. V čase posledného rozhodovania otec dosahoval príjem, spočívajúci v invalidnom dôchodku vo výške 520,80 € a okrem toho v zamestnaní dosahoval príjem 1 340 € mesačne netto. Matkin príjem ako fyzioterapeutky, pracujúcej ako samostatne zárobkovo činná osoba, predstavoval okolo 600 € brutto s tým, že odvody do fondov platila vo výške 170 €. V súčasnosti došlo ku zmene pomerov na strane všetkých účastníkov konania: matke maloletých detí pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletému dieťaťu, s ktorého otcom žijú v spoločnej domácnosti v trojizbovom byte v podielovom spoluvlastníctve, na kúpu ktorého splácajú hypotekárny úver vo výške 28 000 € s dobou splatnosti 30 rokov mesačne po 110 € ; matka poberá rodičovský príspevok vo výške 202 €, z prevádzkovania živnosti mesačne dosahuje 200 €, rodinné prídavky na troch synov dostáva vo výške 71 €, čo spolu s výživným od otca maloletých detí V. predstavuje príjem 773 €. Z tohto platí 110 € nájom za nebytové priestory, ktorých vykonáva živnostenskú činnosť, 40 € platí na nákup zdravotníckeho materiálu pre výkon práce, 26,64 € platí odvody do zdravotnej poisťovne (odvody do sociálnej poisťovne neplatí z dôvodu čerpania rodičovskej dovolenky), teda mesačne zaplatí 176,64 €; v súvislosti s vykonávaním činnosti fyzioterapeuta jej príjem predstavuje mesačne cca 24 € za 2 hodiny denne vzhľadom na to, že ešte sa osobne stará o maloletého Q.. Uvedenú činnosť prevádzkuje v súčasnosti najmä z dôvodu, aby počas rodičovskej dovolenky, po skončení ktorej mieni plynule pokračovať vo svojej zárobkovej činnosti, nestratila všetkých klientov; okrem toho nevykonávaním činnosti by stratila svoju nadobudnutú prax a zručnosť, a preto i naďalej, i keď v menšom rozsahu, podniká. Podrobný rozpis výdavkov na maloleté deti je uvedený vo vyjadrení matky k návrhu na zníženie výživného (č. l. 125 až 133 spisu). Pokiaľ sa týka zmeny pomerov na strane otca, zo spisu vyplýva, že pred vznikom svojich zdravotných problémov (pracovný úraz v roku 2007) pracoval v spoločnosti O. s.r.o., v ktorej sa zamestnal až po dlhodobej práceneschopnosti a po ukončení liečby. Pracovný pomer v tejto spoločnosti ukončil z dôvodu pretrvávajúcich zdravotných problémov, ktoré sa u neho prejavujú ako trvalé následky úrazu, spôsobeného vážnou dopravnou nehodou. Prácu nezládal fyzicky, bol vyčerpaný, keď absolvoval denne dlhé cesty a domov sa vracal v neskorých večerných hodinách. Ako následok vysokých nárokov a tlaku zo strany vedenia spoločnosti sa u neho prejavovala psychická vyčerpanosť. V mesiaci marec 2014 dostal ponuku pracovať v spoločnosti U. - W. s.r.o., kde mu boli ponúknuté lepšie pracovné podmienky a vykonávaná práca bola pre neho menej náročná, preto sa rozhodol túto ponuku prijať. Skončenie pracovného pomeru v spoločnosti O. s.r.o. preto nemožno považovať za konanie, ktorým sa dobrovoľne vzdal dostatočného príjmu. U svojho ďalšieho zamestnávateľa U. W. s.r.o. pracoval ako obchodný zástupca s miestom výkonu práce Víglaš - Pstruša s dojednaným mesačným príjmom vo výške 1 600 € mesačne brutto; tento zamestnávateľ však bez uvedenia dôvodu ukončil s ním pracovný pomer v skúšobnej dobe ku dňu 30. 09. 2014. Zmena pomerov nastala aj v tom, že po rozvode nadobudol v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov výlučné vlastníctvo k trojizbovému bytu v P., kde ako protihodnotu vyplatil matke 15 000 € a prevzal na seba zostatok úveru z Prvej stavebnej sporiteľne. Súčasnú výdavky otca predstavujú mesačne nájom vo výške 120 €, inkaso 50 €, úver 100 €, poisťky 50 €, telefón 20 €, káblová televízia a internet 20 €, na lieky a fyzioterapeuta a zdravotné pomôcky minie 100 €, deťom sporí 50 €, na fitnescentrum dá 18 €, na stravu 200 €, na ošatenie 50 € a na benzín 100 €, čo spolu predstavuje 878 €; pritom jeho príjem okrem invalidného dôchodku vo výške 381,60 € mesačne predstavuje mzda od spoločnosti W., s.r.o. 380 € brutto (315 € netto).

Listinné dôkazy, obsiahnuté v spise, potvrdzujú vyjadrenia matky aj otca (príjem otca vo výške 313,44 € netto - č.l. 146, č. l. 137 - priemerný príjem 1 381,33 € netto u spoločnosti O. s.r.o., dohoda o skončení pracovného pomeru - výpoveď daná zamestnancom ku dňu 30. 06. 2014 č. l. 123, pracovná zmluva so

spoločnosťou U. W. s.r.o.. Rimavská Sobota a otcom maloletých detí účinná od 01. 07. 2014 s príjmom 1 600 € brutto - č. l. 122, skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe - § 72 Zákonníka práce od U. W., s.r.o. Rimavská Sobota, ku 30. 09. 2014, bez uvedenia dôvodu v rámci skúšobnej doby - č. l. 121, pracovná zmluva so spoločnosťou W., s.r.o. Nové Zámky a otcom s nástupom do práce 03. 11. 2014 so skúšobnou dobou do 03. 02. 2015 a s dohodnutým príjmom 400 € brutto mesačne s pracovným časom dohodnutým na 42,5 hodín týždenne - vid' č. l. 117 - 120 spisu). Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo 06. 07. 2010 vyplýva, že otcovi maloletých detí bola vyplatená náhrada za bolesť v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 04. 12. 2007 v sume 22 305 € podľa § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, a to za priznaných 1542,50 bodov po 14,46 € za jeden bod, pričom vo zvyšku 1240 bodov nárok nebol priznaný z dôvodu, že v tejto časti je bodové ohodnotenie nesprávne. Ďalším rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 26. 09. 2011 podľa § 99 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení bola otcovi priznaná náhrada za bolesť v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 04. 12. 2007 v sume 7 998 €, pričom poisťovňa vychádzala z oznámenia o poistnej udalosti, spísanej dňa 09. 01. 2008 zodpovedným zamestnávateľom D., spol. s.r.o., Nábrežie svätého D. XX, XXX XX V., H.: XX XXX XXX.

S krátením bodového ohodnotenia otec nesúhlasil (ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutí Sociálnej poisťovne), avšak v súdnom spisovom materiáli neexistuje doklad o tom, že sa otec domáhal svojho nároku súdnou cestou. Z potvrdenia o úrazových dávkach vyplýva, že otcovi bolo vyplatených sociálnou poisťovňou za obdobie od 01. 06. do 30. 06. 2013 10 511,10 € dňa 25. 06. 2013 ako náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia (č. l. 217 spisu); finančné prostriedky spotreboval otec maloletých detí jednak za trvania manželstva a časť použil na vyplatenie matky maloletých detí z titulu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na vyplatenie úveru a dokúpenie zariadenia svojho bytu (vid' zápisnicu o pojednávaní z 25.05.2015); otec tvrdil, že v súčasnosti z týchto finančných prostriedkov už nedisponuje žiadnou sumou.

Z výpovede účastníkov na tomto pojednávaní vyplývajú aj ďalšie skutočnosti, s ktorými sa okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal, avšak podľa názoru odvolacieho súdu sú pre rozhodnutie vo veci podstatné. Otec maloletých detí tvrdil, že predal osobné motorové vozidlo z dôvodu, aby mohol vyrovnať dlhy, ako aj plniť si vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom; zjavne má však k dispozícii služobné motorové vozidlo. To ale neznamená, že by bolo skutočne nevyhnutné žiadať od neho, aby predával svoj majetok na účelom plnenia si vyživovacej povinnosti, ako to navrhovala matka maloletých detí, keď žiadala, aby otec predal garáž.

Z obsahu spisu teda jednoznačne vyplýva, že ani matka ani otec nie sú vlastníkami nadštandardného majetku a ani jeden z nich nedisponuje úsporami resp. väčším finančným obnosom. Obaja rodičia bývajú vo vlastných bytoch, disponujú osobnými motorovými vozidlami. Obidvaja majú vyživovaciu povinnosť k spoločným maloletým deťom, u matky pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletemu Q., pochádzajúcemu zo vzťahu s priateľom Q. W.. Ani jednému z rodičov nemožno vytknúť, žeby sa vyhýbali zamestnaniu; obaja v podstate permanentne pracovali, resp. pracujú; otec nepracoval iba v čase dlhodobej práceneschopnosti v dôsledku vážneho pracovného úrazu. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno otcovi vytknúť ukončenie pracovného pomeru u dvoch zamestnávateľov z vlastnej vôle; u jedného zamestnávateľa ukončil pracovný pomer dohodou v dôsledku zabezpečenia lepšieho pracovného pomeru s vyšším príjmom, ktorý mu však následne ukončil pracovný pomer v skúšobnej dobe, následne otec nastúpil k svojmu predchádzajúcemu zamestnávateľovi, avšak s nižším príjmom - 313 € netto, čo však spolu s dôchodkom vo výške 378,90 € stále postačuje na platenie výživného pre maloleté deti v pôvodnej nezmenenej výške. Pokiaľ totiž otec vyčíslil svoje výdavky na sumu 878 €, je zjavné, že jeho príjem deklarovaný v závere konania, nie je jeho skutočným príjmom, z ktorého by nemohol platiť pôvodne stanovené výživné.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pracovná neschopnosť u otca bola posudkovým lekárom posúdená na 70 %, čo predstavuje zlepšenie o 5 %, v dôsledku čoho mu bol znížený aj invalidný dôchodok. Podľa tohto má otec možnosť pracovať viac, ako v čase posledného rozhodovania o výživnom pre maloleté deti, a teda dosiahnuť vyšší príjem. Iné nové skutočnosti uňho nenastali.

Matka neoprávnene vyčíta otcovi ako neopodstatnené výdavky na permanentku do posilňovne, pretože zjavne vďaka cvičeniu mu jeho zdravotný stav dovoľuje pracovať; tento výdavok ani nie je neprimerane vysoký, znemožňujúci platiť výživné na maloleté deti. Na druhej strane je nedôvodná námietka otca, že matka má povinnosť platiť polovicu výživného na maloleté deti, t.j. vo výške 150 € na obidvoch synov, pretože opomenul prihliadnuť na skutočnosť, že matka poskytuje deťom výživné vo forme naturálií (bývanie, oblečenie, varenie...) a osobnou starostlivosťou (po návrate zo školských zariadení). Z tohto

dôvodu miera vyživovacej povinnosti rodičov (ani v prejednávanej veci) nie je rovnaká, čo napokon predpokladá aj zákonná úprava (§ 62 ZR).

Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie otca maloletých detí nie je dôvodné; krajský súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia okresného súdu. Všetky potrebné vykonané dôkazy síce nenašli adekvátnu odozvu vo vypracovanom rozhodnutí, pričom mohli byť odpoveďou na odvolacie námietky otca, ale prvostupňový súd z vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, a tiež záverom právnym. Na strane maloletých detí sa zvýšili náklady na zabezpečenie základných životných potrieb, čo je všeobecne známe aj bez hlbšieho skúmania pomerov a dokazovania vo veci; preto zníženie výživného za situácie, keď aj matke poklesol príjem v dôsledku čerpania rodičovskej dovolenky, by bolo v rozpore so záujmami maloletých detí.

Odvolací súd musí prisvedčiť prvostupňovému súdu, keď svoju pozornosť zamerlal na preukázanie podstatnej zmeny pomerov na strane všetkých účastníkov od poslednej úpravy výživného pre obidve maloleté deti, pretože inak by mohlo dôjsť k zákonom neprípustnej revízií pôvodného rozhodnutia.

Odvolací súd nevidel žiadne dôvody na zmenu (§ 220 O. s. p.), ani na zrušenie (§ 221 O. s. p.) odvolaním napadnutého rozsudku; preto ho v plnom rozsahu potvrdil (§ 219 O. s. p.).

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 224 O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa jeho výsledku, pretože konanie mohlo začať i bez návrhu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.